

[Forsvarsministeren.]

get, at optage konsultationer med NATO. Vi har haft forskellige reaktioner. Folketingsudvalget var sidste juni på besøg i Bruxelles og havde her kontakt både til generalsekretæren og til militærkomiteen, og vi har til udvalget fået forskellige reaktioner bl. a. fra militærkomiteen og fra den øverstkommanderende, general Goodpaster.

Den mere officielle reaktion, som er optrykt i bilaget, er jo generalsekretærens uklassificerede bemærkninger, som i hovedsagen bygger på det materiale, der allerede var sendt frem. Det er for mig meget vigtigt at understrege, at når man har fået den kritik, som vi har kunnet konstatere, er det primært en kritik, der fra militærkomiteens side bygger på en sammenligning imellem forslaget og det, der er militært ønskværdigt, og så er det rigtigt, som en ordfører var inde på, at hvis man skal ride op, hvad der er militært ønskværdigt, vil der være tale om helt andre talstørrelser end dem, vi ellers har diskuteret.

De reaktioner, vi har fået, har vi meget nøje bemærket os, og jeg synes også, det er værd at understrege, at der i generalsekretærens officielle henvendelse jo er bemærkninger om, at man har noteret sig de forbedringer, der i løbet af konsultationsperioden er sket med forsvarsforlaget; men som bekendt har regeringen efter nøje at have gennemtænkt tingene ikke fundet anledning til yderligere bemærkninger.

Til hr. Knud Østergaard og samtidig til hr. Bo Kristensen vil jeg sige om dette med værnepligten, at jeg naturligvis ikke finder, at reaktioner over for værnepligten, som vi kender den, har noget som helst med blødsødenhed at gøre, eller en blødsøden holdning, tror jeg, det blev udtrykt.

Jeg vil om det, der har været sagt omkring værnepligten, bare konstatere, at hr. Bo Kristensen såmænd ikke har grund til at føle sig beskæmmet over, at vi diskuterer værnepligten. Hvis ikke der var nogle helt tydelige uretfærdigheder forbundet med værnepligten, som vi har set den praktiseret, ville det konservative folkeparti vel ikke komme med et debatoplæg, der går ind for en samfundstjeneste som princip for alle, og hvor vi — og det bliver jo interessant at se — nu skal have nedsat et udvalg, der skal drøfte disse ting videre.

Hr. Bilgrav-Nielsen havde et spørgsmål om civilforsvaret og militærnægterne nu, hvor man nedsætter tjenestetiden for forsvaret. Jeg kan sige, at indenrigsministeren er i gang med overvejelserne. Jeg ved, at indenrigsministeren, når det drejer sig om civilforsvaret, har mulighed for den rent administrative beslutning om, hvilken tjenestetid det skal være, og når det drejer sig om militærnægterne, er det et spørgsmål om en ændring af lovgivningen. Men det hele vil blive lagt sådan til rette, at der er samtidighed i tingene, og det vil sige, at det kommer til at passe med den skæringsdato for oktober måned i år, som er fastsat i forliget, med overgangsordningen for dem, der bliver indkaldt kort forinden.

Til hr. Gert Petersen vil jeg sige, at de bemærkninger, der kom, jo ikke var så forskellige fra, hvad der blev sagt under førstebehandlingen, og jeg skal derfor ikke gentage min argumentation, men komme med i hvert fald to bemærkninger til hr. Gert Petersen.

Jeg lagde mærke til, at hr. Gert Petersen flere gange med et vist ironisk tonefald talte om, at vi, der er partnere i det firkantede forlig, der nu bliver en realitet, havde begivet os ud på fantasiens vinger, at der ikke rigtig var hold i virkeligheden i det, vi foretog os, og at dansk forsvar i og for sig ikke havde nogen mening, når man kiggede ud i verden.

Så er det, man spørger sig selv: hvad er fantasi, og hvad er egentlig virkelighed? For mig er det virkelighed, at der i Helsingfors er indledt embedsmandsdrøftelser med henblik på den sikkerhedskonference, som skal starte i år. For mig er det virkelighed, at der i Wien er indledt forberedende forhandlinger, når det drejer sig om den kommende egentlige forhandling om kontrollerede gensidige troppereduktioner. For mig er det virkelighed, at forbundskansler Willy Brandts østpolitik, der startede under megen kritik, og som mødte megen skepsis og pessimisme rundt omkring, er resulteret i aftaler med Warszawa og Moskva, er endt med en normalisering af forholdet til DDR. For mig er det virkelighed, når Willy Brandt selv siger, at den helt afgørende forudsætning for, at han har kunnet præstere denne politik, er, at der eksisterer en given balance imellem de to pagtsystemer. Jeg